

Šy-li spěwał,
Pitnje dželał,
Strowja cze
Šwójbnj statoł,
A twój šwjatoł
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoј móznj
Lubosć ma;
Bóh pak šwěrnj
Pšes spař měrnj
Čerštwosć da.

Nječ ty spěwaš,
Šwěrnje dželaš
Wšědne dnj;
Džeń pak šwjaty,
Dušči daty,
Wotpoczń ty.

S njebeš mana
Nječ czi kmana
Žiwosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihcizšczerńi w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pšedplatu 40 np. dostacž.

Jutry.

Marf. 16, 4.

„A jako tam pohladachu, pytnychu wone, šo
tón kamjeń wotwaleny bē.“

Jutrowne wjekele dženska we wutrobach wšittkich
wěrjazyh kšesczjanom bydli. Wjekele šwonja jutrowne
šwonj, wjekele pšhipowjedaja jutrowne kšerlusche, haj,
šamo štwórba šo šobuwješeli, ptacžki šo k nam wróczywšchi
šwoje rjane kšerlusčki šanoschuj.

Tež my, moji lubi kšesczijenjo, chzemy šo wje-
šelicž. Šójce, džimy š pobožnymi žónskimi k rowej
horještanjeneho a kšychmy wulku dobyčerstu powješć
šeršchtj žiwjenja: „Šmjercž je póžrjeta do dobyčja.
Šmjercž, hdže je twoje žahadlo? Šela, hdže je twoje
dobyčje?“ My njetrjebamy wonjazyh wězow natupowacž
a cželo teho šnjesa žalbowacž, pšchetož wón je žiwj a kuježi
do wěčnošće. My šo tež bojašnje, kaž tamne žony, prašhecž
njetrjebamy: „Ščtó budže nam tón kamjeń wot rowonyh
durjom wotwalicž?“ Pšchetož tón kamjeń je hižo wotwaleny.
Tón kšluischi je rnhel šmjercze roštamał a durje wušbēhnył.
Wobhladajmy šebi tón wotwaleny kamjeń w šwětle jutrow-
neho šlónčžka.

Wón je pomnik Božeho wodženja. Čžichi pjatt
myšlachy šebi czi njepšhecželjo, šo maja dobyčje. Tón
šnjēs bēšche na kšičiž pšhibity, wón bēšche wumrjel a
ležesche w rowje. A na jeho row bēchu cžežki kamjeń
položili a jón šašglowali a wojakow tam na stražu štajili.

Wěrnosć bēšche po šdacžu pocžišcžana, prawdosć pohrjebana.
Ale hlaj, kaške jutrowne dobyčje šnjesowe! Šemja šarži,
šngel šo rošlemi, šawjeń na boł šleczi a wojazy šo
naštróža a k šemi padnu. Tón šnjēs šesuš pak wuńdže
jako šeršhta žiwjenja. Wótž je šyna šbudžik. Džiwne
wodženje Bože! Šladajo na wotwaleny kamjeń šo jemu
tež ša našch cžakš dowěrju. Dženka drje šo tež šda, kaž
bychu šnjesowi njepšhecželjo dobyčje dostacž mohli. Wjele
luda je jim pšhipadnył. Wona je žalošna wucžba, kotraž
cžlowjeka škiczo wěru a šwědomnje bajku cžini. Pšchego
bóle a bóle šo w našchim cžakš cžmi. Š daloka je hižo
šrimanje kšyshecž. Ščto budže? Wotwaleny kamjeń wot
šesušoweho rowa nam praji. W šwojim cžakš tón šnjēs
šam tu na bitwišcžu budže. A ščtožkuliz pšhecžiwjo
njemu rēcža a cžinja, ničzo jim njepomha, tóu šnjēs
wostanje dobyčer.

Wotwaleny kamjeń wot rowa šesušoweho je pošledni
kamjeń na twar dokonjaneho horještacžja. My
wěriny, šo je naš šnjēs šesuš wot hrēchow wumohl.
Šdy by pak w rowje wostal, ščtó by wucžišcžil našchu
hrēšchnu winu? Ščtó by nam móž dał, rječžasj hrēcha
roštamacž? Škryštuš niz, pšchetož wón by šam wopor
hrēcha byl. Wón potom njebył to jehnjo Bože, kotrež
hrēchi šwěta nješe. Wón potom njebył našch šrednik a wyschšchi
mēšchnik. Šeho krej naš potom njemohla wumpež, wot
našcheje hrēščneje winy, pšchetož wona by byla šarja krej
cžlowškeho martrarja. Ale nětko je škryštuš horještanył
wot mownych. Nětko je našche wumóženje dokonjał. Nětko
mamy wujednanje ša našche hrēchi, kotrež je Bóh pšhijał.

To wobšwědčuje wotwaleny kamjeń. Pšchetož wón je pošledni kamjeń na twar našeho wumožjenja.

A wón je róžkny kamjeń zyrkwoje. Brěni kšchesczjianski kžězor da wysche rowa Khrystuškoweho krašnu zyrkej natwaricž a jej zyrkej šwjateho rowa narjekny. Ale žyke kšchesczjianskwo njeje nicžo druge, kžiba zyrkej šwjateho rowa. Tón kamjeń, kotryž šu czěšblojo šaczibli, je šo róžkny kamjeń šczinił. Pohladajče na japoschtolow: šchto je jich tajkich šmuzitych šcziniło? Myšlicže šebi, jena wuczba, myšl, myšlicže šebi, šo by tajka šwět pšchewinyła? Abo myšlicže šebi, šo bychu šo czi mužojo ša bajku krjudowacž a moricž dali? Abo myšlicže šebi, šo by našcha zyrkej dženša hišcže stejala, hdyž by na kšchimym podložku stejala, hdy by na pšš natwarjena byla, kotryž šu někotři jebačoj šwětej mješ woczji czišli. Došč i tym, Ješus Khrystuš je woprawdže horjestanył. Tónle podawł šu šwjeczi japoschtoljo kaž wulku škału do šchumjazeho ludoweho morja czišli. Šchtož šo wo njón štorczi, tón budže šo rošrašcž; na kotrehož pał wón padnje, teho budže wón rošmjašč. Tak je, tak budže hač do kónza šwěta.

Škónčnje je wotwaleny kamjeń šakladny kamjeń našeho wobnowjenja. Šsrjedža w kraju šmjercže je móž wěczneho žiwjenja. Ty ju w historiji zyrkwoje wobladašč. Kał hušto bu zyrkej wot šuroweje šwětneje mozy šwajšana. Ale kóždy krocž w njej bydlaza móž rowoweho ryhela a rječazy rošpukny a i nowe mlodoštnej mozu poštanje. Ty tu móž pošnajesch w škutkach, kotryž štej kšchesczjianska wěra a lubošcž došonjalej. Ty pošnajesch je w šmuzitoščji wěrjazych, we wutrajnoščji mišionarow, w ponižnoščji diałonišow. Myšliš šebi šnano, šo by tajka žiwjeńška móž i wěry do nekajšeho morweho pšchincž mohła? Ně, žiwjenje wužadža jenož wot žiweho. Šodaj šo, luby kšchesczjiano, i cžělom a dušchu do lubeho Anjesa Ješom Khrysta a hladaš, hač tež mozy wěczneho žiwjenja w šebi nješacžujesch. Ty šo modliš, a wón je tebi bliško a dawa tebi šhroblošč i wojowanju pšchecžimo hrěchej. Ty šlyšiš jeho šłowa, a wutroba šo tebi hori w lubošczi, w nutrnosczi a radoščji. Ty plakašč, a wón šo i tebi pšchibližuje a šylšy šwutřewa a tebe troščtuje. Haj šawěrnje, wón je živy. Wotwaleny kamjeń je šakladny kamjeń twojeho wobnowjenja i šwjatemu žiwjenju. Šutry šu! Tón Anješ je horjestanył! Halleluja. Wješel šo, wješel šo, kšchesczjianskwo.

Na jutrownicžku.

Šłóš: Ach, wostań pšchi naš i hnadu.

Našch pšchelamar je živy,
Kiž pošndže přjedy naš
A jara mišoščiwny
Nam dawa šbožny cžaš.

Tón placžer našchob' dolha
Še hašnył šapišmo,
A pšchinyše nam i rowa
Došč mēra wěczneho.

Tón law še šchoma Šudy
Še móžnje pšchewinył,
Nětk pšchindu i njemu ludy,
Šo by jich knježer byl.

Anješ Ješus dawa hnadu
Wšchēm šrudnym Šionskim,

Šim šjewi dobru radu
A džiwnje pomha jim.

Nětk prawi šapšwaja
Wo šbožu i wješelom
A i došwanju maja
Došč mozy i Ješusom.

Šral žiwjenja naš wola
Nětk wšchitkich i žiwjenju,
O šlyšimny jeho šłowa
Še šwólnej wutrobu.

O wufimny tudy šhodžicž
Š tym cžichim jehnjecžom,
Kiž šbožnje naš cže wodžicž
A i Wótzej pšchiwješcž dom.

Haj, wuč naš, Ducho šwjaty,
Tu radošč jutrownu,
Hač budže mēr nam daty
We wěcznym žiwjenju.

S. K.

Dowěr šo Bohu, wón pomha!

Běšche wječzor 23. dezembra. Našajtra dyrbješche patoržiza byč. Wótřny wětr šchumješche wokolo šłomjaneje kžěže, kotraž i kónz wšy steješche. W niškej štwicžyžy šedžesche stara wotka ša šhachlemi. Šejne wlošy běchu běle kaž šněh, kiž šo wonka pšched wotnami i mročzelow šypašche; jejne woblicže bě pošne šmorštom. Na woczomaj mēješche štaru šchleńčžanu brylu. Pšched njej steješche štare bliško, na kotrymž biblija ležesche, w kotrejž wona nutryne cžitašche. Šampka pošdla njeje mačo šwětloščže dawasche a wohen w šhachlach bě hašnył, šo jara cžoplo njebē. Š jenej ruku džeržesche te šwjate knihi, i drugej kolebku cžumpasche. W tej holecžka, lědom šchěšč mēšazow štara, drēmāsche. Wona bě runje wušnyła a štara wotka šebi wšchu pošzu dawasche, ju pšchi španju šdžeržecž. Šola kolebki na šchpundowanju pał druha holecžka, nimale tši abo šchtyri lēta štara, šedžesche a hrajkašche i malej šbočžku, kotraž po šwojim wašchnju jow a tam škałajo jejne wješele šbudžowasche. Mērna cžiščina běšche w tej niškej štwicžyžy a by tyč, kotřiž tudy pšched hrošnym wjedrom, wonka hownjazym, šwoje wuškowanje mējachu, ša šbožownych mēčž mohł. Ale — ale, wšcho šłoto njeje, šchtož šo šlyšcžži!

Štara Šaliz wotka bě wot wulkeje šrudnoščže a štarošče tyšchena. Wona teho dla še šwojeho lubowaneho Božeho šłowa móž a troščt cžerpacž pytašche. W šwojim dolhim, šrudnych šhonjenjow pošnym žiwjenju bě štajnje w nim namakała, šchtož móžesche i wošchemjenju dušche šlužicž. Nětko pał tajki troščt bóle trjebašche džli hdy přjedy. Někotre mēšazy běchu šo minyle, šo bě ju wulke nješbože potrjehiło. Wona bě jenicžeho šyna mēla. Tón bě pošny a šprawy muž, kiž bě šebje a šwojich še šwojeju rukow džělom žiwil. Wón bě wušchitny murjer byl a dobru warbu mēł. Šunu bě štrowy a wješely, žonje a džěčom a macžeri božemje prašo, na džělo šchol a wječzor běchu jeho morweho dom pšchinyšli. Pšchi šwojim džěle bě i wuškošje murje dele panył a šebi šłowu a štawy rošrašyl. Šeho žona, hižom dawno šhorowata, bě šo pšches to tak naštróžala a rudžila, šo do hēžneje šhorošče šapadže a tši njedžele pošdžišcho pošdla šwojeho mandželšeho w rowje ležesche. Tak bě ta wobštarina wotka šwojeho jenicžeho šyna, kiž bě šo i džěčžajej džatownoščžu ša nju štaral, a šwoju pšchichodnu džowku, kotraž bě jej runje kaž šyn dobra byla, šhubila. Šej pał nicžo njebēšhtaj šawoštajkoj, hač dwē šhrotzy, jenu tši lēta, druha šchtyri njedžele štaru. Šo žylym šchěrošim šwěcže njemēješche žaneho cžłowjeka, na kotrehož by šo špuschžecž mohła. Šenož njebješeho Wótža šo džeržesche a na njeho šwoje dowěrjenje štajesche, hješ kotrehož wole žana wloška i našcheje šłowy njepanje, kiž je šlubil, šo njecha najhubjeńšeho a najšhudscheho šakomdžicž.

Šižom někotre mēšazy běchu šo mješ tym minyle. W tutym cžažu bě wboha Šaliz wotka i njewuprajenju wjele želniwošče a štyšnosče wučerpiła. Kiž jenož wutroba bě ji w šrudobje cžěžka, šo bě wšchitkich šwojich lubowaných pšches šmjercž šhubila, ale tež

czelna luboszcz wo wschodny chleb be so k temu pschibada. Dla swojeje wykofeje staroby be jenoż malo dzelacz a warbowacz mohla. Nekt pak, hdyz dyrbyeche teju dzelczy hladacz, be zple sadzewana, febi nekajke kroschki sakluzicz. Starachu drje so dobri wjejni ludzo a nekotfi bohaczi kusodzo w luboszczu a kmilnoszczu sa nju a darichu jej nekajku scherpatku k pomocy. Ale to wschaf nihdze dokahacz njechafche. Wona be febi nekotre tolecki k czej-nemu pohrjebej na sad polozila a hacz kem sakhowala. Ale tez tute male samozenje be nekt pschetryebane. Dzenka be pobljeni kroschki sa potrotku khleba wudala a wona njewjedzische, sak budze so a te molczke kyrotki na kwjate dny nakyczicz. A swotkal dyrbyeche winojtu dan sa hospodu bracz, kotruz wobhedzer khjeze, w kotrejz so ani prschka samaritsteje myhle njehibafche, wot njeje, teje khudeje wudowy, bje-wscheje kmilnoszcze a s hrozenjom, so ju wucziznje, febi zadafche? Dzen a noz be pschi febi radu skladowala, sak by wukhod s tajkich staroszczow namakala, ale stajnje podarmo. Duż be febi dzenka wjeczor bibliju s polzy wjala a s njeje jej nasch knjes na wschitke sbytkne praschenja wotmolwjenje skiczesche. S nutroszczu wona sczenje czitafche, kotrejz pola Mateja na schestym stawje steji: Pohladajce na ptaki pod njebjemami a njeftarajce so, schto budzeczje jescz, schto budzeczje picz, schto budzeczje so woblecacz; sa wschitkim tym steja pohanj; wafch njebjeski Wobczez we, so wy teho wscheho potrjebaczje. Haj! wona spewafche strofchtne pschi febi:

Dze strach na mnje,
Ze sle sa mnje,
Sda so, so wscho konzej dze:
Dha hym merna,
Bohu hwerna,
Won mi borsy pomhacz chze.

Boh je mozny,
Nihdy spronny
Schwatacz kwojim k pomocy;
Schto je loze,
Hacz so moze
Wumoz jich se zalosce?

Esylj so jej s woczow ronjachu, ale wona je se kwojim schorzu-
chom trejesche a so k malej Marzy skhilesche, kotraz be hjo dawno
se spodzivanjom na nju hladala a ju sa kusnju pschimala, sak by
jej neschto prajicz chzyla. Luba wowka, dzesche wona, powjedajce
mi tola sak neschto wo lubym Ebozniku a Bozim dzelczu, sak scze
njedawno czinila. Sako be wowka poslednju khljczku s woczow
dotrela, sapocza reczcz wo khudym narodze, wo zlobiku w Bethle-
hemstej hrodzi, wo pastyrjach na polach, wo jandzelach a jich spewu.
S nutrynym duchom be Marka pschipozluhala a w radostnej wjebe-
loszczu so jejne wobliczo blyschczesche. Sak dha, luba wowka, pra-
schesche so wona, tole je? Dha tola lube Boze dzecz wo wschitke
nozy kwojich lubych jandzelow k pekrym dzeczom na semju sczele
a czi jandzeljo rjane selene schmrutowe schtomiki kobju njeju, na
kotrychz ku njebjeske jabluczka spowischane a na nich jakne kweczki
sakweczka, kotrejz ku febi na hwesdach sakchle. Sak dha, wowka,
njeposczele luby Eboznik tez k nam kwojich jandzelow? — Na to
wboha wowka zaneho wotmolwjenja njewjedzische a khlj jej
s nowa do woczow stupachu — pschetoż wona myhlesche na to,
so wschaf tez ani khleba na kwjate dny njesmija. Marka pak se
kwojimaj ruczkomaj jejne wobliczo majfajo prajesche: Njeplaczce
tola, knadz dzenk w nozy jandzeli pschindze. Tute, dzeczazeho
dowjerjenja polne slowa jeje staroszcziwu wutrobu hluboko hnujachu.
Sej be, jako by tez wona kmela kwoju zyku nadziju na Knjesa
w njebjesch stajicz a so s tymaj kyrotkomaj zyle do rukow milo-
sczeweho Wotza podacz. Wona Marku do loza polozila, hdzecz ta
kama hyschce ras kwojeho Eboznika proschesche, so by kwojeho
jandzela poblak, a kyny so kama k njej, hdyz be lampku hafnyla,
w kotrejz be so poslednje kweczjenje dopalilo. Czma a czischina
kryjeschtej stwiczku.

Ton kamj dzen popoldnju be postnit gmejnskemu prjodk-
stejerjej list pschinjepl. Husto to njebe, so by do teje wky list
pschischol. Seje wobndlerjo se swontownym kwetom a jeho nalez-
noszczemi wjele czinicz njemjachu. Tajki list pak, sak ton, hyschce
zenje tu kwój pucz njebe namakal. Knjes gmejnski prjodkstejer jon
na wschech bokach wobhladowafche a jon na porstach tam a jow
kolebafche. A dzivanju be dobra wina. Pschetoż wonka na wob-
walzy so postny stempel Galveston polafowafche a besche kobju
napisane: Dobre sa 300 dollarow. Pomalu so won shraba a list
woczini, s kotrehoz so dwē papjerzy wuwalischtej. Khetsje febi
kwoju brjlu staji, so by czital, schto to je, schtoz s daloscheje
Ameriki na jeho pschindze. Sena papjerka be nekajka pschemē-
nienka (wechsel) na 300 dollarow abo 1200 hrinow, kotrejz
dyrbjachy so na pienjeznej banzy w bliskim mesceje wuplaczicz,
druha pak be list, kiz mejesche tole wopshijecze:

„Wulzy wazeny knjeze! Ze nimale 46 let, so we Waschej
gmejnje khuda wudowa wumrje, kotraz jenicke dzecz po febi
jawostaji. Zona besche krotki czaß do swojeje kmjercze do teje
wky pschiczahnyla a njemjesche zanych starichich ani bliskich
pscheczelow, kotriz bychu so ja dzecz staracz mohli. Sak steje-
sche wofyroczeny hólz kamlutki mjes zushmi ludzimi, zyle khudy
a wopuschczeny. Ale hdyz nan a macz nekoto wopuschczitaj,
dha Boh ton Knjes jeho tola njewopuschczu. We wky beschtaj
mandzelskaj, kotraz zanych dzecz njemjeschtaj a teju wutrobje
ton Knjes k kmilnoszczu hnujesche, so dzefaczletneho hólza k febi
wsawichi woczahnychtaj. Dzerzelschtaj jeho k wschemu dobremu a
jako be schulu wukhodzil, staraschtaj so sa to, so k tyscheriskemu
mischtrej pschindze, hdzecz neschto hodneho nawukny. Tuton khudy
hólz bech ja. So kmjerczi mojeju dobroczelow, kotraz beschtaj
mi nanowe a maczerne mesto w kmilenja polnej luboszczu sakstupi-
loj, so mi wschudzom styskafche a ja wofamknych, do Ameriki
czahnycz, so bych tam kwoje sboze spytal. Boh ton Knjes je
nje swarnowal a zohnowal. Wjele trudneho hym tu s wo-
predka wustal a wschelake nashonjenja czinil, hym wjele tradal
a jow a tam wokolo puczowal. Dzenka pak rjanu farmu a
burste kubla wobhedzu. Wczera hym je kwojeje mandzelskej
kwój klaborny mandzelski jubiley a kwas naju jenickeje lubo-
waneje dzowki kwjeczil. Mascha wutroba so wot dzafa sa
hnadne wodzenje Boze pscheliwafche a spominajo na dobrotu
a kmilnoszcz, kotraz je so mi jako kyrocze we wotzonym kraju
dostala, so hnuty czujach, njebjeskemu Knjesej wopor dzafa
pschinjescz. — Teho dla Wam tudy 300 dollarow pschipozczewam
a Waf proschu, te kame na to nalozicz, so by so kyrota wot
nich woczahnyla abo hdyz zana tajka we wky njeje, so bychu
so pienjesh khudym a sprawnym starschim jako podpjera k wo-
czehnjenu jich dzecz wudzelile. Sa so nadzijam, so tuton
malý dar czaßa doscz Wam do rukow pschindze, so jenemu abo
druhemu Waschich khudych na kwjate dny hodow k wjebelu
kluzi. Ton Knjes pak chzyl kwoje zohnowanje na tutu scherje-
patku polozicz a s hnadu na mój dzafny wopor pohladacz.
Wam a Waschej zylej gmejnje s daloscheje zylby wjele sboza
pschjejo, hym s poczeszczowazym postrowjenjom Wasch

Surij Berka.“

Gmejnski prjodkstejer, hluboko hnuty wot tutych rynczow, so
na mesce, woblekany kajkiz be, shrabny a k knjesej duchownemu
kwatafche. Ton so dodziwacz njemzesche, jako jeho kusod, ko-
trehoz jako merneho a pschijitojneho muza snajesche, do jeho stwy
s wulkim wjebelym wolanjom stupafche. Ale hdyz be te papjerj
pschehladal a pscheczital, jeho spodzivanje roszczishe. Wo prawdze,
tajka dzakownoscz so w Israelu redto namaka, jawola won a po
krotkim rospomnjenju prajesche: nischto tute pienjesh nusischcho nje-
trjeba, hacz stara Galiz wowka, kotrejz je ton Knjes po wote-
mrjeczju jejnych dzecz staroscz wo jeju jawostajeneju kyrotow na
schiju polozil a pola kotrejz je wescze husto najmjeticha muja.
Wobaj, duchowny a gmejnski prjodkstejer, beschtaj psches jene, na-
sajtra rano w prawym czaßu dar khudej zony pschepodacz. Zane
pjero njemoze to wulke swjebelenje wopisacz, kotrejz so psches to
pschihotowa. Sak wonemjena Galiz wowka na kwojeje lawzy be-
dzesche. Plafajo a ruzny stymnywshi wona jawola: „Sak je ton
Knjes dobrocziwny! Sa njebjem hodna ani dostojna wscheje
kmilnoszcze, kotruz mi wopofaze“. Na druge ranje pak, jako Bozi
dzen kwitafche, schmrutowy schtomik pschi lozu lubeje Marki stejesche.
Dla nim czejwjene jabluczka wifachu a jakne kweczki so kweczachu.
Bozi jandzel be to wobradzil, njeje werno, Marka? Wobej kyrotzy
pak pod wobledzbowanjom kwojeje wofki wotroszczeschej a buschtej
peknoj pobożnaj hólczkaj. Wschednje pak staj, sak be wowka to
jeju wuczila, sa kwojeho dobroczela w zylby prokylaj a jeju
próstwa bu wuklyschana. Ton Knjes je tamnu stronu morja
kame zohnowanje wudzelal a Berkez dom s dobrym sbozom wu-
hotowal. Rozda dobrocziwoscz, bliskchemu wopofasana, je wschaf
jako kadzenje wopora, kotrejz so k njeju sbcha a s njeja s Bozich
rukow sak dele puschca na khudu semju.

Stawisky rekruty s leta 1813.

(Wo franzowskim pißa — 6 —)

(Potraczowanie).

Skonczone wsach kwój tornistr na khribjet, njemjach khwile,
so tutym dobrym ludzom, kiz bechu mje sak derje hospodowali,
podzakowacz. Chzych to po appelu czinicz.

Na torhoszczu stejachu hižo mnohy Stalszy, czafajzy a je jubami dyrkotajzy. Moji krajenjo Fürst, Klipfel a Sebedej pschińdżechu wokomit posdżischo.

Na jenej stronje torhoszczu widżach jenoż kanony a lasetty. Babiszy hufarjo wodżachu swoje konje i studnjam.

Nam napszczewo bęche kasarna ja jędnym, tak wysofa, każ Pfalzburgsta zyrtej a toło wokolo stejachu wysofe wudebjene tjęze. Podobne hiszczę zenje widżał njebęch. Hdyż so roshladach sapoczachu bubnowacz. Kóždy stupi na swoje městno. Hejtmann Vidal pschikhwata, i mantlom na ramjenjomaj. S wrotow nam napszczewo pschijędżechu woń a na naß so franzojszy abo italszy wołasche, so budża so tšělby roszdželec a so ma kóždy, hdyż so jeha mjeno wuwola, wustupic.

Wós dżępacz kroczel psched nami stejęshe a appel so sapoczę. Kóždy wustupi i rjada, hdyż so jawola a dosta patronowu toschu, teßak, bajonett a tšělbu. To wschitko febi psches swoju blusu, futnju abo psches titl powschachmy a duż se swojimi klobukami, męzami a brónjemi każ rubjeznizy wuhladachmy. Dostach tšělbu, tajku wulku a czeżku, so mózjach ju lędna njesę. A dokelż so mi patronowa toschę nimale hacż i bristwjam bimbasche, potasa mi serżanta Pinto, kaß so paßy kuschischo pschipinaju. To bęshe jara sprawnny muż.

Potom dostachmy kóždy poß sta patronow, ištoż žane dobre snamjo njebęshe. Nętko widżachmy, so nascha nußa bórny nimo njebudže. Chzynchmy nętko wotstupic a so do naschich hospodom wrózcic, ale nadobo wuczeže hejtmann Vidal swoj teßak a pschitasa:

„Wrózcęže so! . . . Do přędka! . . . Marich!”

A bubony sapoczachu hrinacz.

Sara mje mjeršasche, so so njemózjach swojemu hospodarzej dżakowacz, kiż bęshe mi telko lubosę wopofasał. Prajach pschi febi: „Smęja tebe ja njedżakowneho!” Tola dyrbjach dale.

Džęchmy po dolhej schiwej droßy a i dobom bęchmy i wonka městna na brjosy Rheina, kiż bęshe žyle i lodom pokrny. Na brjohomaj posbęhowachu so wysofe hory i rospadnyeny hrodami.

Žyly bataillon džęshe i Rheinej dele, kiż my pschekrocžichmy. To bęshe rjany wobkuslęzy napohlad. Njebęchmy na kódzi kami; pjecz abo schęsz sta kroczel psched nami, džęchu druhy wojazy, kiż pólwrowe woń pschemodzachu. Wód njebęshe hladki, ale i mrosom pokrny.

Hdyż bęchmy na drugi brjoh dšchli, maršchęrowachmy hiszczę pjecz hodzin dolho. Sebedej, kiż pschi mni džęshe, prajęshe:

„Hdyż dyrbju takle maršchęrowacz, je mi žyle lubo, so du do wójnny. Tak i mjeńšcha na kóžnym dnju nęšto nowe widžimy a hdyż strowi domoj pschińdżemy, móžemy wjele powjedacz.”

„Sawęszę”, jemu inapszczewich, „ale mi by tola wjele lubšcho bylo, hdyż njebych telko šhonil, chžyl radšcho ja mnje, hacż ja druhich živy bycz, kiż i męrom doma ředža, hdyż my tule řněh męrimy.”

„Ty njelicžisich naschu řlawu”, wón wotmolwi, „řlawu je tola nęšto rjane a teje będy hódna!”

Alle na to jemu wotmolwich:

„Mój luby Sebedejo, řlawu ja naß nicžo njeje, ale ja druhich, kiż řu i nej derje živi, i nej derje jędža a pija a řpia. Każ w nowinach čitam, maja woni reje a wjeřele a nimo teho hiszczę řlawu, kotruż jim i naschimi kosczemi, i naschim potom a hlodom dobudžemy. My wbohy wojazy sawęszę wjele i teho nimamy, hdyż też so strowi domoj wróczimy. Šhubimy lubosę i džęlu a druhdy też stam nascheho čęla. Naschi pscheczęljjo, kiż móža doma wostacz, kiż mózachu mjenje a schpatnišcho džęlachu hacż my, řu febi mjes tym w tutych řydom lętach pjenjęny řařlęžili, statof twarja, so woženja a řu nahladni, wořebni mužojo. A hdyż nętko čzi, kiż řu jim řlawu dobyli, so domoj wróczę, woni jich řazpawaja a maja-li bohuzel čerwjenny nõß, dokelż dyrbjachu palenz picz, so bychu so w řymje na dalofich puczach řřęli, mjes tym so woni swoje wino w čzoplňch řtwach pijachu, potom jich hanja a praja, to řu wopilžy!” A tucži refruczi, kiż nicžo druge nježadachu, hacż doma wostacz a džęlacz, budu napořledt prošerjo! To wo tym męnju, mój Sebedejo! To wschitko so mi njelubi a radšcho bych widżał, hdyż bychu čzi, kiż po řlawje řadaja, kami do wójnny čzahnyli a naß na pokoj wostajili.

Na to wón wotmolwjęshe:

„Šym žyle twojeho męnjenja. Alle dokelż řmy tola nętko

wojazy, a dyrbimy to bycz, je lępje, so prajimy, so řa řlawu wojujemy. Ludžo dyrbja febi myřlicz, so řo nam lubi. Šewak — węř mi to, Šofeso, — bychu naß wuřmęchali!”

Hdyż takle wo tutych a druhich węzach řęčachmy, widżachmy řkóncžnje wulku řęku, kotrejž nasch serżanta Majn řęřasche. Pschi řęzy leži wjeß, psches kotruż naß nasch pucz wjedžęshe. Njemjedżachmy, kaß wjeß řęka, ale tam řastachmy.

Džęchmy do domow a kóždy móžęshe febi palenz, wino a mjašo kupicz. Šchtóž žanych pjenjęs njemjęšę, jędžęshe řwój čzorny řhlęb a druhim pschihladowasche.

(Potracžowanje.)

Ř jutram.

a.

Rom. 4, 24. 25.

Dženß wjeřelecže so, řradujęže
A řhwalczę Bohu węcžnosęže,
Řiż řwojoh' Šsyna i řmjerczi da,
Nam pomhacz i řřęchnoh' hubjęńšwa.

Wón je to jutrne jehnjatko,
Řiż řa naß woprowal je so;
Njęch naschich čzeřkich řřęchom dla
Psches to naß i Bohom wujedna.

Wón džęnß też horjęstanyl je
Nam wschitkim i węcžnej' prawdosęže,
Nam řřęch wjaz' řchłodžic njemóže,
Som budž čzeřcz, džak do węcžnosęže.

O Šesu, čzeřcz a řhwalba čzi
Šso řpęwa džęnka w řřęšęčzanštwi,
So žylym řwęcže řčęroko
Njęch řhwala też čze pohanjjo.

b.

1. Korinth. 15, 54—57.

Řnjęs je džęnß horje řtanyl,
Se řmjertnych řwjasłow čzahnyl,
We bitwoje je wón pobnyl,
Řad njępscheczęlom dobyl.

Řrej je wón pschelal řwoju
Też řa tu duřchu moju,
Tych njępscheczęlom řyla
Je naß wšchęch póžřjecz čžyřla.

Šsmjercz, hđže je twoja jama,
Hđže, hela, twoja řhlama,
Hđže, čzercže, je móż twoja,
Šchtó řu, kiż řo čze boja?

Nętk Bohu řhwalicz čžemy,
So i řiwjenju nętk džemy,
Řhryřt je naß i febi řčzahnyl,
Řiż je wot řmjercže řtanyl.

Řelaf.

Wřchelake i bliska a i daloka.

— S Rakez. Pscheczęlniza nascheho Božeho doma dari řrakny drohotny woltařny teppich. Šserbste pacžęřste holžy darichu rjane woltařne wodžecže. Wobwoje so njedželu řalmarum pschi konfirmaziji do trjebanja wša. To je dobry pschiklad lubosęže i Božemu domej!

— Šřjedu po jutrach je řašo řerbřki džęń. Řalętnja řřhadžowanka, Řlacžiza Šserbřka a wotřjady Řlacžizy. Duż njęch so wschitžy hotuja na tón džęń do Budyřchina.

— Řjane řerbřste powjedanczko řa řerbřki lud řpiřane wot řana Dobruřkeho, archidiařona we Wojerezach, i tym napřřmom: Daniel w řawowej jamje, so lubym Šserbam naležnje poruczjuje. Też redaktor ma čžřřla na pschedań a je řa 25 np. na řřafanje woteda.

— Pschi naleřnych wichorach řu so řašo wulke řemřerženja męle, wořebje na Šizilřkej.

Daliřche dobrowólne dary řa wbohe armenisře řřrotny.

Ř. Ř. w B. 5 řr.

W mjenje wbohich řřrotow wutrobny džak.

Šólcz, redaktor.